

Arrest

nr. 251 775 van 29 maart 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 26 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 mei 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker betreedt op ongekende datum het Belgische grondgebied.

1.2. Op 19 juli 2013 wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Bij vonnis van 9 november 2015 veroordeelt de correctionele rechtbank van Antwerpen verzoeker bij verstek tot een gevangenisstraf van vier jaar voor feiten van diefstal met braak, inklimming of valse

sleutels, bendeforming, valsheid in geschriften en gebruik en heling. De onmiddellijke aanhouding van verzoeker wordt bevolen.

1.4. Na uitlevering van verzoeker door Duitsland – waar hij reeds 20 maanden in de gevangenis zou hebben doorgebracht – aan België, wordt hij op 12 april 2017 opgesloten in de gevangenis van Antwerpen.

1.5. Verzoeker tekent verzet aan tegen zijn veroordeling van 9 november 2015. Bij vonnis van 16 mei 2017 bevestigt de correctionele rechtbank van Antwerpen de eerdere veroordeling van verzoeker tot een gevangenisstraf van vier jaar.

1.6. Nadat is komen vast te staan dat hij niet langer verblijfsgerechtigd is in Spanje, tekent verzoeker op zowel 6 december 2018 als op 3 maart 2020 een verklaring dat hij vrijwillig wenst terug te keren naar zijn land van herkomst Chili.

1.7. Op 27 mei 2020 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Het inreisverbod is de bestreden beslissing. Deze is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer (geïdentificeerd door ambassade van Chili) :

Naam: [D.J.]

Voornaam: [G.A.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Chili

ALIAS: [A.J.E.], geboren op [...], onderdaan van Chili.

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27.05.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 10 jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2017 in België te verblijven (zie vragenlijst hoorrecht dd. 03.03.2020).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Op 27.04.2017 vond er een interview plaats met een migratieambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken ter identificatie van de betrokkene. Tijdens dit interview verklaarde de betrokkene dat hij een relatie heeft met [E.G.K.R.] [°...]. Zij heeft de Paraguayaanse nationaliteit en verblijfsrecht in Spanje. Zij zou, samen met betrokkene, in Barcelona wonen. Samen met haar heeft betrokkene twee kinderen: [E.G.D.] [°2015] en [D.J.G.A.] [°2012]. In dit interview verklaart de betrokkene dan ook dat hij wenst terug te keren naar Spanje waar hij ook verblijfsrecht zou hebben. Echter, ondertekent betrokkene op 03.03.2020 een formulier om zijn wens uit te drukken om terug te keren naar Chili. Betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst “hoorrecht” die werd ingevuld in het bijzijn van de migratieambtenaar op 03.03.2020, dat hij sinds 2017 in België verblijft en dat hij werd overgedragen aan België door Duitsland, dat hij zijn identiteitsdocumenten in Duitsland verloren is en dat hij niet lijdt aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Voorts verklaarde hij toen geen duurzame relatie, familie en

of minderjarige kinderen in België te hebben. Ook verklaarde betrokkene dat hij geen redenen heeft om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Het administratief dossier van betrokkene bevat dan ook geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Betreffende zijn gezin in Spanje dient opgemerkt te worden dat er geen concrete onoverkomelijke hinderpalen konden teruggevonden worden in het administratief dossier van betrokkene die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Een schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet aannemelijk gemaakt. Het administratief dossier bevat ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, aan deelname aan bendevorming-plegen van misdaden andere dan deze waarop doodstraf of dwangarbeid is gesteld, als mededader, aan poging tot misdaad, aan heling en aan valsheid in geschriften en gebruik partikulieren, feiten waarvoor hij op 16.05.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar + onmiddellijke aanhouding. Zo blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen dd. 09.11.2015 en later opnieuw bevestigd door de correctionele rechtbank van Antwerpen in het vonnis van 16.05.2017 dat de door de beklaagden gestelde handelingen op een criminele ingesteldheid wijzen. Zo wordt er in het vonnis dd. 09.11.2015 onder meer vastgesteld dat de beklaagden tussen 03.05.2010 en 22.11.2011 op een professionele en georganiseerde wijze overgingen tot het plegen van inbraken, dan wel het helen van besloten goederen en dit alles met het oog op snel en makkelijk geldgewin zonder op enigerlei wijze rekening gehouden te hebben met de eigendomsrechten van derden. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands woning vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toemenend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Uit het administratief van de betrokkene blijkt dat hij reeds in december 2012 werd gecontroleerd door de politie van Antwerpen in het kader van zware diefstallen en werd weerhouden in de gevangenis van Turnhout. Betrokkene werd op 19.07.2013 vrijgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”

1.8. Verzoeker vraagt op 10 juli 2020 hem “zeker niet via Frankfurt te repatriëren”, omdat hij in Duitsland nog een straf moet uitzitten. Op 6 augustus 2020 wordt hij, via Zürich (Zwitserland), gerepatrieerd naar Chili.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“1.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt

genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 40).

De wijze waarop een illegaal verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van richtlijn 2008/115, die ziet op de doeltreffende terugkeer van illegaal verblijvende derdelanders naar hun land van herkomst (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques* pt 45). In voormeld arrest van het Hof van Justitie wordt voorts aangegeven dat: "46. Volgens vaste rechtspraak van het Hof moeten de bevoegde nationale autoriteiten, zodra is vastgesteld dat het verblijf illegaal is, krachtens artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, en onverminderd de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, voorziene uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen (zie in die zin arresten *El Dridi*, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 35; *Achughbabian*, EU:C:2011:807, punt 31, en *Ukarubega*, EU:C:2014:2336, punt 57). 47 Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd heeft dus tot doel de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, van de richtlijn genoemde uitzonderingen op artikel 6, lid 1. 48

Vervolgens zijn de lidstaten, zoals de advocaat-generaal in punt 64 van zijn conclusie heeft opgemerkt, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115, „Non-refoulement, belang van het kind, familie en gezinsleven en gezondheidstoestand”, verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen."

Deze rechtspraak heeft haar weerslag op de Belgische rechtsorde.

2.

Verzoeker werd in totaal drie keer verhoord:

- 27.04.2017

- 06.12.2018

- 03.03.2020

Het verhoor op 27.04.2017 betrof een interview met diens migratiebegeleider. Verzoeker verklaarde toen absoluut niet naar Chili te willen terugkeren, aangezien zijn vrouw en kinderen in Spanje woonden (administratief dossier). Nadien deelde men mee dat verzoeker niet naar Spanje zou kunnen terugkeren. Als repliek daarop heeft verzoeker, enkel en alleen omdat hij geen andere uitweg zag, geantwoord dat hij terug naar Chili wenste te gaan. Dit doet geen enkele afbreuk aan het feit dat hij een gezin en familieleden heeft in Spanje en dat hij dit duidelijk aangaf vanaf het prille begin.

Tijdens het verhoor op 06.12.2018 werd de vragenlijst niet ingevuld.

Op 03.03.2020 werkte verzoeker volledig mee. De vragenlijst werd echter afgenomen in het Engels, daar waar de moedertaal van verzoeker uiteraard het Spaans is. Het is dan ook een flagrante schending van het hoorrecht om verzoeker te verhoren in een andere taal, dan een taal die hij machtig is. Het is nochtans niet moeilijk een Spaanse tolk te vinden. De focus in bovenstaande ondervraging kwam bovendien volledig te liggen op België en niet op Spanje. Verzoeker heeft uiteraard geen familieleden of gezinsleden in de betekenis van artikel 8 EVRM in België, wél in Spanje.

Het land van herkomst is voor verzoeker Spanje, nu daar reeds meer dan 14 jaar zijn centrum van belangen ligt. In Chili rest hem niets meer. Zijn moeder verblijft in Spanje en een vader heeft hij nooit gekend.

Verzoeker zijn hoorrecht werd geschonden."

2.1.2. Zoals verzoeker aanvoert, behelst het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, waarvan het hoorrecht onderdeel uitmaakt, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 40).

In casu voert verzoeker de schending van het hoorrecht aan ten aanzien van een inreisverbod. Dit verbod werd hem opgelegd in toepassing van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling is een omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van de bestreden beslissing wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Een inreisverbod moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

Wel blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie nog dat de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding heeft, maar beperkingen kan bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08–C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Hiervoor dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in zijn concrete geval specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet opleggen van inreisverbod voor tien jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

Verzoeker stelt zelf dat hij drie keer werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot het eerste gehoor op 27 april 2017 stelt verzoeker dat hij toen aangaf niet te willen terugkeren naar Chili omdat zijn vrouw en kinderen in Spanje verblijven. Verzoeker stelt dat hij enkel akkoord ging met een terugkeer naar Chili, nadat kwam vast te staan dat een terugkeer naar Spanje niet

mogelijk was. Hij benadrukt dat hij vanaf het begin duidelijk heeft aangegeven dat hij een gezins- en familieleven heeft in Spanje.

Verzoeker duidt niet dat er zich tijdens dit gehoor concrete problemen hebben voorgedaan of dat hij niet in de mogelijkheid was alle volgens hem nuttige en relevante elementen naar voor te brengen. In zoverre verzoeker benadrukt dat hij vanaf het begin heeft gewezen op een gezins- en familieleven in Spanje met zijn vrouw en kinderen, wordt opgemerkt dat dit gegeven in de motivering van de bestreden beslissing duidelijk in rekening is gebracht.

Met betrekking tot het tweede gehoor op 6 december 2018 stelt verzoeker enkel dat “*de vragenlijst niet [werd] ingevuld*”. Hij geeft evenwel niet duidelijk aan dat verweerder zelf hierbij enige onregelmatigheid heeft begaan of dat hij werd verhinderd verklaringen af te leggen dan wel bepaalde door hem afgelegde verklaringen werden genegeerd.

Met betrekking tot het derde gehoor op 3 maart 2020 stelt verzoeker dat hij volledig meewerkte. Hij uit kritiek op het gegeven dat hij in het Engels en niet het Spaans, zijn moedertaal, werd gehoord. Hij stelt dat het hoorrecht is miskend door hem te horen in een taal die hij niet machtig is. Verder stelt hij dat de focus in dit gehoor volledig lag op België, en niet op Spanje, terwijl hij een gezins- of familieleven heeft in dit laatste land.

Er blijkt allereerst niet dat het horen steeds moet gebeuren in de moedertaal. Evident moet de betrokkene wel worden gehoord in een taal die hij voldoende machtig is om de hem gestelde vragen correct te begrijpen en om zich op duidelijke en volledige wijze uit te drukken. De vragenlijst omtrent de uitoefening van het hoorrecht van 3 maart 2020 is wel degelijk ingevuld en verzoeker heeft deze ook ondertekend. Verzoeker beantwoordde telkens de hem gestelde vragen en de antwoorden passen in zijn algemene verhaal en de gekende gegevens. Zo verklaarde verzoeker dat hij in 2017 door Duitsland aan België werd overgeleverd, dat hij zijn identiteitsdocumenten verloor in Duitsland, dat hij geen ziekte heeft die hem verhindert te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst, dat hij geen gezinsleden heeft in België en dat hij geen redenen heeft die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker op diezelfde dag heeft aangegeven te willen terugkeren naar Chili en dat hij deze verklaring ook aflegde in het Engels: “*I want go back to Chili*”. Opnieuw is dit document ondertekend door verzoeker. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt verder dat verzoeker op 6 augustus 2020 inderdaad zonder verzet is teruggekeerd naar Chili. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in het tweede middel zelf verwijst naar een “*certificaat van de module Engels Breakthrough B met 88%*” dat hij zou hebben behaald. Gelet op voorgaande vaststellingen maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij het Engels niet voldoende machtig was om op nuttige en concrete wijze zijn standpunt naar voor te brengen tijdens het horen.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de focus bij dit laatste gehoor eerder lag op de banden met België, en niet Spanje, maar hij geeft zelf aan dat hij in een eerder gehoor reeds heeft kunnen wijzen op zijn gezins- en familiale banden met Spanje en hierboven werd reeds vastgesteld dat in de bestreden beslissing met deze banden met Spanje rekening is gehouden. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker tijdens dit laatste gehoor ook meer algemeen werd gevraagd naar de redenen die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst Chili, zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat hij geen mogelijkheid had zijn gezins- of familiale banden met Spanje aan te halen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij alles samen genomen niet op voldoende wijze in de mogelijkheid was om voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing alle volgens hem nuttige en relevante gegevens aan te brengen.

Verzoeker kan ook niet overtuigen dat hij nog bijkomende gegevens had willen of kunnen aanbrengen die een invloed konden hebben gehad op het beslissingsproces. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder kennis had van en rekening hield met het door verzoeker voorgehouden gezins- of familieleven in Spanje. Voor zover hij nog aangeeft dat hem in Chili niets meer rest, nu zijn moeder ook in Spanje zou verblijven en hij zijn vader nooit heeft gekend, moet worden opgemerkt dat verzoeker allereerst niet aannemelijk maakt dat hij was verhinderd deze elementen in het kader van het horen reeds naar voor te brengen. Verder ontbreekt in dit verband elk begin van bewijs en zijn blote beweringen niet van aard het beslissingsproces te hebben kunnen beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"1.

[...]

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

Het inreisverbod dat afgeleverd werd aan verzoeker is niets meer of minder dan een exacte kopie van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is letterlijk "copy & paste". Alleen al om die reden kunnen zich er ernstige vragen gesteld worden bij de motivering. Gezien het toch om een andere maatregel gaat, zou men toch ook een andere motivering mogen verwachten, quod non.

Bovendien, baseert men zich in het oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schade, enkel op een vonnis van 5 jaar geleden (vonnis REA Antwerpen, afdeling Antwerpen dd. 9.11.2015.

Er zou volgens de Belgische Staat een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden zijn in hoofde van verzoeker. Hij zou tevens geen inzicht in de feiten vertonen. Zijn gedrag zou om die redenen de openbare orde schaden.

Belangrijk op te merken is dat het vonnis dd. 09.11.2015 een veroordeling betrof bij verstek van verzoeker. Uit dit vonnis kunnen dus al zeker geen persoonlijke gedragingen, houdingen of gedrag van verzoeker afgeleid worden die gekenmerkt kunnen worden als zijnde een gevaar voor de openbare orde. De Belgische Staat kan zich hier om te oordelen dat een inreisverbod gepast is, enkel en alleen gebaseerd hebben op het vonnis.

Verzoeker ging nadien nog in verzet. Dat vonnis bevindt zich echter niet in het administratief dossier. De Belgische Staat heeft dus geen grondig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker. Opnieuw, zij heeft zich enkel gebaseerd op de inbreuken en de veroordeling.

Ook het huidige gedrag van verzoeker werd door de bevoegde ambtenaar niet nagegaan, noch in rekening gebracht. Door te verwijzen naar de veroordelingen van 5 jaar geleden en, negeert de Belgische Staat de vereiste van (onderzoek naar) de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde. Hoogstens verwijst de Belgische Staat naar het feit dat verzoeker mogelijks vroeger een gevaar zou hebben kunnen opgeleverd hebben.

Hoe dan ook kan zij niet aantonen dat zij het gedrag van verzoeker heeft onderzocht: niet ten tijde van het verstekvonnis, niet bij verzet én niet heden. Zij kan niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Het valt dan ook te benadrukken dat de Belgische Staat besluit tot een inreisverbod van maar liefst 10 jaar, hoewel zij hiervoor baseert op feiten van maar liefst 10 jaar geleden! De feiten vonden immers plaats in 2010-2011. Het betreft hier veroordelingen inzake feitelijkheden dewelke zich gemiddeld 10 (!) jaar geleden-toch wel lang geleden dus- hebben afgespeeld. Dat er op heden sprake zou zijn van een dwingende sociale noodzaak, dewelke niet louter speculatief maar op actuele aanwezigheid dient beoordeeld te worden, kan de Belgische Staat niet zomaar stellen. Hoewel zij dit impliciet lijkt aan te nemen in haar bestreden beslissing.

Er is aldus niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker, wat duidelijk niet het geval is.

Men heeft niet eens het recent gedrag van verzoeker in de gevangenis bevraagd.

Nochtans heeft verzoeker in de gevangenis verschillende opleidingen gevolgd. Zo behaalde hij (stuk 8):

- Een certificaat van de module Frans Breakthrough A & B met respectievelijk 80% en 76%;
- Een certificaat van de module Engels Breakthrough B met 88%;
- Een certificaat van de module NT2- Breakthrough persoonlijk met 80%
- Een certificaat in de module Broden en harde luxe in het kader van een opleiding tot bakker met 74%;
- Een certificaat in de module Taarten op basis van gistdegen in het kader van een opleiding tot bakker met 72%
- Een certificaat in de module Basis schilder-en behangwerk met 72%;
- Een certificaat van de module Creatief met eenvoudige documenten met 75%

Bovenstaande behaalde certificaten met erg goede resultaten tonen de inzet van verzoeker aan om zijn leven terug op de rails te krijgen en terug sterk op de arbeidsmarkt te staan om voor zijn kinderen in Spanje te kunnen zorgen op een legale manier. De Belgische Staat faalt dan ook om aan te tonen dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde. Verzoeker doet er net alles aan om terug in de samenleving te integreren

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde dan ook niet weerhouden worden.

Te benadrukken valt ook dat er in de keuze voor een inreisverbod van maar liefst 10 jaar weinig logica valt terug te vinden in het oordeel van de Belgische Staat. Daar waar een poging moord, een ernstig geweldsdelict, een inreisverbod van 10 jaar oplevert, levert een vermogensdelict eveneens 10 jaar inreisverbod op. Quid?!

Bovendien wordt er nergens gemotiveerd waarom het inreisverbod dan wel 10 jaar dient te bedragen én waarom geen 1 jaar, 3 jaar of 5 jaar. Nergens wordt gemotiveerd waarom het inreisverbod dermate lang dient te zijn en proportioneel zou zijn met de belangen van de staat inzake de openbare orde. De bepaling van de duur van het inreisverbod wordt niet gemotiveerd.

Ook hieruit blijkt geenszins wat die familiale omstandigheden waarmee men beweert rekening te houden dan daadwerkelijk zijn en in welke mate deze dan meespeelden.

De enige verwijzing naar de familie in de bestreden beslissing betreft:

[...]

Zoals reeds hoger aangegeven lag de focus verkeerd. Uiteraard heeft verzoeker geen familieleden in België, wél in Spanje. Het administratief dossier wijst wei degelijk op het feit dat hij een familieleden heeft in Spanje. Dit werd immers door hem zo verklaard in het allereerste interview. Ook de lijst met telefonisch contacten bevat het nummer van zijn vrouw.

Zijn familieleden in Spanje betreft wel degelijk een hinderpaal.

De stelling "Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Een schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet aannemelijk gemaakt." is een al te gemakkelijke en onjuiste aanname. Er is geen sprake van een grensoverschrijdende relatie. Het gezin woonde immers al jaren samen in Spanje. Het is niet omdat verzoeker uit economische noodzaak zich naar België en/of Duitsland begaf om zijn gezin financieel te kunnen onderhouden, dat zij daarom een grensoverschrijdende relatie zouden hebben. Hij kwam tot tweemaal per maand terug om zijn gezin te zien en met hen samen te zijn.

Het grensoverschrijdende aspect wordt het gezin hier opgedrongen! Bijkomend is de situatie totaal verschillend wanneer verzoeker naar Chili zouden worden uitgewezen met een inreisverbod van 10 jaar. Dan zal verzoeker onmogelijk zijn gezin nog tweemaal per maand kunnen zien. De afstand Chili- Spanje is immers beduidend moeilijker te overbruggen, dan de afstand Duitsland-Spanje. Dit is zeker moeilijk in het geval van mevrouw [E.G.] wanneer zij deze lange reis dan nog eens zou moeten maken met haar twee kleine kinderen. Bovendien is ook de kostprijs van dergelijk vliegtuigticket erg hoog.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden."

2.2.2. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

"1.

[...]

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat de staatssecretaris door te handelen zoals hij gehandeld heeft toch elke voeling met de realiteit verloren is.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RW nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RW nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.

Een inreisverbod is op te leggen in het geval er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde én een afwezigheid van humanitaire redenen.

In casu wordt er een inreisverbod van 10 jaar opgelegd omdat er sprake zou zijn van een ernstige bedreiging van de openbare orde.

Cruciaal in deze is dus de definiëring van het begrip openbare orde. In de terugkeerrichtlijn zelf zit echter geen definitie van het begrip. België springt hier om met een zeer brede interpretatie door hier ook veroordelingen wegens diefstal onder te laten vallen. Er zij evenwel aan herinnerd, dat de uitzondering betreffende de openbare orde, evenals alle afwijkingen van een fundamenteel beginsel van het Verdrag, beperkend moet worden uitgelegd.

Bovendien vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Daaruit volgt, dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet, voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (arrest Bouchereau, , punt 28). Dat is in casu, geenszins het geval!

Bovendien, baseert men zich in het oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schade, enkel op een vonnis van 5 jaar geleden (vonnis REA Antwerpen, afdeling Antwerpen dd. 9.11.2015.

Er zou volgens de Belgische Staat een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden zijn in hoofde van verzoeker. Hij zou tevens geen inzicht in de feiten vertonen. Zijn gedrag zou om die redenen de openbare orde schaden.

Belangrijk op te merken is dat het vonnis dd. 09.11.2015 een veroordeling betrof bij verstek van verzoeker. Uit dit vonnis kunnen dus al zeker geen persoonlijke gedragingen, houdingen of gedrag van verzoeker afgeleid worden die gekenmerkt kunnen worden als zijnde een gevaar voor de openbare orde. De Belgische Staat kan zich hier om te oordelen dat een inreisverbod gepast is, enkel en alleen gebaseerd hebben op het vonnis.

Verzoeker ging nadien nog in verzet. Dat vonnis bevindt zich echter niet in het administratief dossier. De Belgische Staat heeft dus geen grondig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker. Opnieuw, zij heeft zich enkel gebaseerd op de inbreuken en de veroordeling.

Ook het huidige gedrag van verzoeker werd door de bevoegde ambtenaar niet nagegaan, noch in rekening gebracht. Door te verwijzen naar de veroordelingen van 5 jaar geleden en, negeert de Belgische Staat de vereiste van (onderzoek naar) de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde. Hoogstens verwijst de Belgische Staat naar het feit dat verzoeker mogelijks vroeger een gevaar zou hebben kunnen opleveren hebben.

Hoe dan ook kan zij niet aantonen dat zij het gedrag van verzoeker heeft onderzocht: niet ten tijde van het verstekvonnis, niet bij verzet én niet heden. Zij kan niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Het valt dan ook te benadrukken dat de Belgische Staat besluit tot een inreisverbod van maar liefst 10 jaar, hoewel zij hiervoor baseert op feiten van maar liefst 10 jaar geleden! De feiten vonden immers plaats in 2010-2011. Het betreft hier veroordelingen inzake feitelijkheden dewelke zich gemiddeld 10 (!) jaar geleden-toch wel lang geleden dus- hebben afgespeeld. Dat er op heden sprake zou zijn van een dwingende sociale noodzaak, dewelke niet louter speculatief maar op actuele aanwezigheid dient beoordeeld te worden, kan de Belgische Staat niet zomaar stellen. Hoewel zij dit impliciet lijkt aan te nemen in haar bestreden beslissing.

Er is aldus niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker, wat duidelijk niet het geval is.

Men heeft niet eens het recent gedrag van verzoeker in de gevangenis bevestigd.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde dan ook niet weerhouden worden.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan. Zo werd er op geen enkele wijze een onderzoek gedaan naar de actuele situatie en naar het feit of er heden een actueel gevaar voor de openbare orde bestaat (zie supra eerste middel).

Zo heeft men zelfs geen navraag gedaan in de gevangenis aangaande het huidige gedrag van verzoeker.

Nergens wordt aannemelijk gemaakt waarom een inreisverbod van zes jaar proportioneel en redelijk zou zijn."

2.2.3. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.2.4. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen.

In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verwijderingsmaatregel van dezelfde dag gepaard gaat met een inreisverbod voor tien jaar omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Er wordt gemotiveerd dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan feiten van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, aan deelname aan bendevorming, aan heling en aan valsheid in geschriften en gebruik particulieren en dat hij voor deze feiten op 16 mei 2017 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar met onmiddellijke aanhouding. Verweerder stelt dat uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 9 november 2015, later bevestigd in het vonnis van 16 mei 2017, blijkt dat de door de beklagden gestelde handelingen wijzen op een criminele ingesteldheid. Zo is er onder meer sprake van dat de beklagden tussen 3 mei 2010 en 22 november 2011 op een professionele en georganiseerde wijze overgingen tot het plegen van inbraken dan wel het helen van gestolen goederen en dit alles met het oog op snel en gemakkelijk geldgewin, zonder rekening te houden met de eigendomsrechten van de slachtoffers. Verweerder benadrukt dat de gepleegde feiten niet enkel materiële, maar ook morele schade toebrengen aan de slachtoffers. Zo stelt hij dat het binnendringen in andermans woning een ernstige schending vormt van iemands privacy, wat een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Ook benadrukt hij dat de gepleegde feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving veroorzaken. Hij stelt dat de gepleegde feiten getuigen van antisociale persoonlijkheidskenmerken en een gebrek aan normbesef. Verweerder wijst erop dat verzoeker niet heeft getwijfeld om met de gepleegde feiten de openbare orde zeer ernstig te verstoren en benadrukt andermaal de maatschappelijke impact, de ernst en de herhaling van de gepleegde feiten die volgens hem maken dat er sprake is van een risico op nieuwe schending van de openbare orde.

Verder houdt verweerder er rekening mee dat verzoeker aangaf een gezin te hebben in Spanje, nu zijn partner en hun twee minderjarige kinderen daar verblijven. Verweerder stelt vast dat verzoeker zich intussen evenwel akkoord verklaarde met een vrijwillige terugkeer naar Chili en aangaf geen redenen te hebben om niet terug te keren naar dit land. Hij wijst erop dat verzoeker geenszins heeft verklaard een duurzame relatie, familie of minderjarige kinderen te hebben in België. Betreffende verzoekers gezin in Spanje merkt verweerder op dat er geen concrete onoverkomelijke hinderpalen konden worden teruggevonden in het administratief dossier die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven verhinderen in het land van herkomst of elders. Hij wijst erop dat het eigen is aan grensoverschrijdende relaties dat één

van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt en dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet blijkt.

Verweerder concludeert dat in het specifieke geval van verzoeker een inreisverbod voor tien jaar proportioneel is, gelet op de gegevens dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om tijdens dit verblijf de openbare orde zeer ernstig te verstoren, dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde waarbij het risico op nieuwe schendingen van de openbare orde reëel wordt geacht en dat verzoekers gezins- of familieleden met zijn gezinsleden die in Spanje verblijven in het land van herkomst of elders kan worden verdergezet. Hij benadrukt het belang van de immigratiecontrole en van het handhaven van de openbare orde.

Er wordt bijgevolg formeel gemotiveerd waarom wordt overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod voor tien jaar en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval.

Het betoog van verzoeker dat het inreisverbod niet afdoende zou zijn gemotiveerd, dit omdat het letterlijk een “*copy & paste*” zou zijn van het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het gepaard gaat, kan niet worden aangenomen. Er kan niet worden gesteld dat het inreisverbod niet meer is dan een letterlijke herneming van het bevel. Verzoeker toont met dit betoog niet aan dat de gegeven motieven niet pertinent en draagkrachtig zijn voor het opleggen van een inreisverbod voor tien jaar.

Verder houdt verzoeker onterecht voor dat op geen enkele wijze worden geduid waarom wordt besloten om een inreisverbod voor tien jaar op te leggen en niet een inreisverbod voor één, drie of vijf jaar. Er kan in de bestreden beslissing duidelijk worden gelezen dat verzoeker wordt geacht een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde en dat in het licht van het geheel van de voorliggende omstandigheden zoals deze worden geduid een inreisverbod voor tien jaar proportioneel is.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van formele motiveringsplicht. Verzoeker geeft ook niet aan dat enige andere specifieke omstandigheid die zijn zaak kenmerkt en waarvan het bestuur kennis had of diende te hebben ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing is betrokken. Hij toont niet aan dat de voorziene (formele) motivering niet afdoende is.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.5. In zoverre verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel, dat enkel kan spelen waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1 als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Verzoeker wordt een inreisverbod voor een duur van tien jaar opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, omdat hij gelet op zijn persoonlijke gedragingen een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en rekening houdend met de vermelde individuele omstandigheden van het geval.

Verzoeker betwist dat er sprake is van ernstige redenen van openbare orde die het opgelegde inreisverbod voor tien jaar kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker houdt voor dat de bestreden beslissing enkel steunt op een vonnis uit 2015, dit is meer dan vijf jaar geleden. Hij merkt nog op dat dit een vonnis bij verstek betreft, waardoor volgens hem hieruit geen persoonlijke gedragingen kunnen worden afgeleid die wijzen op een gevaar voor de openbare orde. Hij stelt dat hij vervolgens nog verzet aantekende tegen dit vonnis, maar het vonnis na verzet zich niet in het administratief dossier bevindt. Een en ander toont volgens verzoeker aan dat geen grondig en nauwgezet onderzoek heeft plaatsgevonden naar zijn houding en gedrag, maar verweerder zich enkel heeft gesteund op de inbreuken en de veroordeling. Nog betoogt hij dat in geen geval zijn huidige gedrag is nagegaan en in rekening is gebracht. Hij wijst erop in de gevangenis verschillende opleidingen te hebben gevolgd, met goed resultaat, hetgeen volgens hem aantoonst dat hij zich inzet om zich opnieuw te integreren in de samenleving en zo voor zijn kinderen te kunnen zorgen op een legale manier. Het actueel gevaar voor de openbare orde is volgens hem niet onderzocht. Hij benadrukt dat de feiten dateren van tien jaar geleden. Hij stelt dat niet concreet is onderzocht of er sprake is van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde die uitgaat van zijn persoonlijke gedragingen.

Verzoeker houdt onterecht voor dat de bestreden beslissing enkel is gesteund op het gegeven van een vonnis uit 2015 en dat hieraan geen concreet onderzoek ten grondslag ligt naar de vraag of uit zijn persoonlijke gedragingen een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor de openbare orde blijkt. De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder zich heeft gebaseerd op de feiten van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, bendevoering, heling en valsheid in geschriften en gebruik, waarvoor verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen op 16 mei 2017 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van vier jaar en waarbij zijn onmiddellijke aanhouding werd bevolen. Verweerder heeft dit vonnis na verzet dus wel degelijk in rekening gebracht. Hij wijst er in de bestreden beslissing op dat dit vonnis een bevestiging is van het vonnis van 9 november 2015 en beide vonnissen wijzen op een criminele ingesteldheid van verzoeker. Er wordt wel degelijk ook ingegaan op de concrete feiten en persoonlijke gedragingen van verzoeker die hebben geleid tot zijn veroordeling, en de tijdsperiode waarin de feiten zijn gepleegd, en dus niet louter op de veroordeling of inbreuken op de strafwetgeving. Zo wijst verweerder erop dat verzoeker en zijn kompanen tussen 3 mei 2010 en 22 november 2011 op een professionele en georganiseerde wijze overgingen tot inbraken dan wel het helen van gestolen goederen en dit alles met het oog op snel en gemakkelijk geldgewin. Hij stelt dat de feiten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en indruisen tegen de maatschappelijke normen. Nog stelt hij dat dergelijke feiten de slachtoffers niet enkel materiële, maar ook morele schade toebrengen. Zo stelt hij dat het binnendringen in andermans woning een enorme schending vormt van iemands privacy, wat een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Ook benadrukt hij dat de gepleegde feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving veroorzaken. Hij stelt dat de feiten getuigen van antisociale persoonlijkheidskenmerken en een gebrek aan normbesef. Verweerder wijst erop dat verzoeker niet heeft getwijfeld om met de gepleegde feiten de openbare orde zeer ernstig te verstoren en benadrukt andermaal de maatschappelijke impact, de ernst en de herhaling van de gepleegde feiten die volgens hem maken dat er sprake is van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde. Aldus heeft verweerder de bedreiging ook in de toekomst

geëvalueerd. In het licht van verweerders concrete vaststellingen kan niet worden voorgehouden als zou er sprake zijn van loutere speculatie en er geen enkele grond is om te komen tot de gedane vaststellingen. Het gegeven dat het vonnis van 16 mei 2017 niet is opgenomen in het administratief dossier, doet geen afbreuk aan de vaststellingen hieromtrent die verzoeker ongemoeid laat. Verzoeker betwist niet dat dit vonnis een bevestiging is van het vonnis van 9 november 2015 en de veroordeling intussen definitief is. De vonnissen handelen over dezelfde feiten en verzoeker heeft de strafrechter in verzet niet kunnen overtuigen van een andere beoordeling met betrekking tot de feiten of de strafmaat. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing steunt op een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding.

In zoverre verzoeker, op basis van het gegeven dat de feiten waarvoor hij werd veroordeeld reeds dateren van 2010 en 2011, van mening is dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze het bestaan van een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde vaststelde, kan hij verder evenmin overtuigen. Verzoeker haalt de vaststelling niet onderuit dat er sprake is van het herhaaldelijk plegen van ernstige strafbare feiten met het oog op snel en gemakkelijk geldgewin en dit in het kader van een rondtrekkende dievenbende van Zuid-Amerikaanse oorsprong. Hij gaat er met zijn kritiek verder aan voorbij dat hij na zijn vrijstelling mits betaling van een borgsom in afwachting van zijn strafproces volgens zijn eigen verklaringen naar Duitsland is gegaan, waardoor hij in 2015 bij verstek werd veroordeeld met bevel tot onmiddellijke aanhouding en dit ondanks het gegeven dat hij correct werd gedagvaard. Pas nadat hij in 2017 door Duitsland aan België werd overgedragen, tekende verzoeker verzet aan en werd hij datzelfde jaar opnieuw veroordeeld. Sindsdien, en tot het nemen van de bestreden beslissing, zat verzoeker in België zijn gevangenisstraf uit. Het gegeven dat hij tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds een gevangenisstraf diende uit te zitten voor feiten uit 2010 en 2011 is dus ook een gevolg van zijn eigen onttrekken aan de Belgische justitie. Deze gedragingen van verzoeker wijzen niet bepaald op schuldbesef en het opnemen van verantwoordelijkheid voor de gepleegde feiten. Daarenboven, zoals reeds aangehaald in het feitenrelaas, blijkt uit verzoekers eigen verklaringen dat hij in Duitsland evenzeer strafrechtelijke feiten pleegde en hij er nog een straf moet uitzitten, reden waarom hij in geen geval via Duitsland wenste te worden uitgewezen naar zijn land van herkomst. Verzoeker stelt dat zijn gedragingen sinds de feiten ten onrechte niet mee in rekening werden genomen, maar de Raad ziet niet in hoe de gegevens dat verzoeker zich lange tijd heeft onttrokken aan de Belgische justitie en in Duitsland opnieuw werd veroordeeld tot een gevangenisstraf, aantonen dat hij niet langer een gevaar vormt voor de openbare orde. De rest van zijn tijd heeft verzoeker in België in de gevangenis doorgebracht, waardoor hij ook niet de mogelijkheid had om nog gelijkaardige feiten te plegen. Op geen enkele wijze toont verzoeker aan dat hij sinds het plegen van de ernstige feiten, die duidelijk waren ingegeven door snel en gemakkelijk geldgewin, heeft gebroken met zijn vroegere criminele milieu en concrete pogingen heeft ondernomen om op een eerlijke wijze in een inkomen te voorzien. In de voorliggende omstandigheden toont verzoeker niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk handelde waar hij, rekening houdend met het herhaaldelijke plegen van ernstige feiten door verzoeker en het duidelijk gebrek aan normbesef in zijn hoofd, nog steeds een actueel en ernstig risico voor de openbare orde weerhield.

Verzoeker houdt thans voor dat zijn recente gedragingen in de gevangenis alsnog het actuele gevaar voor de openbare orde zouden wegnemen. In dit verband wijst hij op verschillende opleidingen die hij volgde in de gevangenis, met een goed resultaat. Hieruit blijkt volgens hem dat hij zich inzet om zijn leven opnieuw op de rails te krijgen en opnieuw sterk te staan op de arbeidsmarkt om zo voor zijn kinderen in Spanje te kunnen zorgen op een legale manier. Het gegeven dat verzoeker in de gevangenis enkele cursussen volgde en hiervoor goede resultaten behaalde, betekent evenwel nog niet dat hij ook concrete plannen heeft om met de opgedane kennis aan de slag te gaan op de reguliere arbeidsmarkt. Verzoeker toont niet aan dat hij een duidelijk en concreet toekomstplan heeft om na het uitzitten van zijn straf een stabiel leven te leiden en dat kan overtuigen dat hij zich niet langer zal inlaten met gemakkelijk en snel geldgewin. Nu geen concrete plannen en/of stappen in deze zin blijken, blijkt niet dat dit betoog van verzoeker van aard is de beoordeling in de bestreden beslissing te kunnen ombuigen en het kennelijk onredelijk karakter hiervan te kunnen aantonen.

De verwijzing naar zijn gezinssituatie kan in dit verband ook niet overtuigen, nu deze gezinssituatie verzoeker niet heeft weerhouden van het plegen van strafrechtelijke feiten. Verzoeker toont bovendien ook niet aan dat hij actueel nog nauwe contacten onderhoudt met zijn gezinsleden. Zo geeft hij bijvoorbeeld niet aan dat deze hem zouden zijn komen bezoeken in de gevangenis. In dit verband wordt, voor zover als nodig, nog verwezen naar de bespreking van het vierde middel.

Verzoekers verdere betoog dat diefstallen naar zijn persoonlijke mening niet onder het begrip “openbare orde” zouden vallen, is verder weinig ernstig.

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie het begrip “openbare orde” heeft afgebakend als volgt:

“Zo is het begrip „openbare orde” in de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38 in de rechtspraak van het Hof aldus uitgelegd dat het inroepen van dat begrip hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest van 24 juni 2015, H. T., C-373/13, EU:C:2015:413, punt 79 en aldaar aangehaalde rechtspraak).” (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt.41).

Verzoeker kan niet voorhouden dat diefstal geen wetsovertreding inhoudt en toont niet aan waarom feiten van diefstal niet zouden kunnen vallen onder “het begrip openbare orde”. Hij lijkt er bovendien wat te gemakkelijk aan voorbij te gaan dat er in zijn geval niet louter sprake was van een ‘gewone’ diefstal, maar van herhaalde feiten van zware diefstallen. Verzoeker maakte actief deel uit van een professionele en georganiseerde dievenbende van Zuid-Amerikaanse oorsprong. De strafrechter oordeelde dat de feiten waarvan sprake een gevangenisstraf van vier jaar noodzakelijk maakten. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker met dit betoog de door hem gepleegde feiten wel zeer sterk minimaliseert, in die mate dat dit enkel maar het motief in de bestreden beslissing kan bevestigen van een manifest gebrek aan normbesef.

Zoals reeds is uiteengezet, heeft verweerder gemotiveerd waarom volgens hem verzoeker, gelet op zijn persoonlijke gedragingen, een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, waarbij hij ook is ingegaan op het risico op recidive. Met zijn betoog haalt verzoeker deze motivering niet onderuit.

Verzoeker kan niet overtuigen dat in zijn geval concrete elementen spelen die maken dat het ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde is geweken. Hij maakt niet aannemelijk dat verweerder op basis van een onjuiste of onzorgvuldige feitenvinding of op kennelijk onredelijk wijze heeft vastgesteld dat er actueel nog steeds een ernstig gevaar bestaat voor de openbare orde.

Verder blijkt op lezing van de bestreden beslissing dat verweerder aan de hand van de individuele omstandigheden van het geval de proportionaliteit van de oplegde maatregel is nagegaan. Verweerder acht een inreisverbod voor tien jaar proportioneel, gelet op de gegevens dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om tijdens dit verblijf de openbare orde zeer ernstig te verstoren, dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde waarbij het risico op nieuwe schendingen van de openbare orde reëel wordt geacht en dat verzoekers gezins- of familieleden met zijn gezinsleden die in Spanje verblijven kan worden verdergezet in het land van herkomst of elders en hiervoor geen concrete en onoverkomelijke hinderpalen blijken. Hij stelt dat het eigen is aan grensoverschrijdende relaties dat één van de partners zich buiten het land van herkomst bevindt. Hij acht een inreisverbod voor tien jaar in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM en wijst op het belang van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat geen rekening is gehouden met zijn gezin in Spanje.

Verzoeker betwist verder dat zijn relatie als grensoverschrijdend kan worden beschouwd. Hij stelt dat hij jaren samenwoonde met zijn gezin in Spanje en hij zich enkel naar België en Duitsland begaf omwille van economische redenen en om zijn gezin in Spanje te kunnen onderhouden. Hij betoogt dat hij zich minstens tweemaal per maand naar Spanje begaf om tijd te spenderen met zijn gezin en dat het ‘grensoverschrijdende aspect’ wordt opgedrongen aan het gezin. Hij stelt verder dat hij bij uitwijzing naar Chili met een inreisverbod voor tien jaar onmogelijk nog tweemaal per maand zijn gezin zal kunnen zien, nu de afstand Chili-Spanje moeilijker te overbruggen is en een vliegtuigticket duur is. Hij stelt dat het voor zijn partner met twee kleine kinderen ook niet gemakkelijk zal zijn om deze lange reis te maken.

Verzoeker kan niet overtuigen dat verweerder in zijn geval ten onrechte of op kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat er sprake is van een grensoverschrijdende relatie met zijn gezin in Spanje. Op de terechtzitting erkent verzoeker zo ook net het gegeven dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet langer verblijfsgerechtigd was in Spanje, zodat ook niet blijkt dat hij er nog samen met zijn gezinsleden stond ingeschreven of samenwonend was. Hij stelt dat zijn verblijfskaart voor Spanje is verstreken en geeft niet aan dat hij vervolgens concrete pogingen ondernam bij de Spaanse autoriteiten om deze kaart te laten verlengen, zoals van hem toch mocht worden verwacht

indien hij zijn gezinsbelangen in Spanje wenste veilig te stellen. Verzoeker maakte een bewuste keuze om in een ander land dan Spanje in een inkomen te voorzien. Hij geeft zelf aan dat deze keuze hem verplichtte om meermaals te reizen tussen het land waar hij in een inkomen trachtte te voorzien en het land van verblijf van zijn gezinsleden. Al moet hier wel ook worden opgemerkt dat verzoeker zich in wezen beperkt tot blote beweringen dat hij meermaals per maand zou zijn teruggereisd naar zijn gezin in Spanje. Concrete bewijzen hiervan liggen niet voor. Verder dient te worden opgemerkt dat verzoeker sinds 16 mei 2017 in België in de gevangenis verbleef. Hij toont niet aan dat hij zijn gezinsleden sindsdien nog in persoon heeft gezien of dat deze hem bezochten in de gevangenis. De voorgelegde foto's zijn ongedateerd en zeker de foto's waarop ook verzoeker zou moeten staan afgebeeld lijken reeds te dateren van enige tijd geleden. De verklaring van zijn partner die verzoeker voorlegt dateert reeds uit 2017 en is dus ook allesbehalve recent. In geen geval toont verzoeker aan dat de relatie zoals hij deze de voorbije jaren had met zijn gezin niet op een gelijkwaardige wijze kan worden beleefd bij zijn terugkeer naar Chili. Hij wijst actueel hooguit nog op – niet-aangetoonde – telefonische contacten met zijn partner en toont niet concreet aan dat zijn partner en de kinderen hem niet op regelmatige tijdstippen kunnen komen bezoeken in Chili. Verzoeker toont evenmin aan dat er voor zijn gezinsleden in Spanje concrete en onoverkomelijke hinderpalen bestaan om samen met hem in Chili of een ander land te verblijven.

Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker in gebreke blijft om concrete elementen inzake zijn actuele gezinssituatie met zijn gezinsleden in Spanje naar voor te brengen die ten onrechte niet in rekening zijn gebracht of die maken dat de genomen beslissing disproportioneel is. Er kan hierbij ook nog worden verwezen naar de bespreking van het vierde middel.

Verzoeker stelt nog dat er volgens hem weinig logica is terug te vinden in het oordeel van de Belgische Staat, nu zowel een poging tot moord als een vermogensdelict kunnen leiden tot een inreisverbod voor tien jaar. Niet enkel blijft verzoeker in gebreke zijn betoog te onderbouwen met concrete beslissingen van het bestuur, ook gaat hij er aan voorbij dat de duur van een inreisverbod voor elk geval afzonderlijk moet worden bepaald aan de hand van alle concrete individuele omstandigheden. Met zijn betoog toont verzoeker andermaal niet aan dat in zijn geval sprake is van concrete feitelijke gegevens die ten onrechte niet in rekening zijn gebracht dan wel een disproportionaliteit tussen zijn persoonlijke belangen en het algemene belang.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat het bestuur bij het opleggen van het inreisverbod voor tien jaar is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Het bestuur heeft de duur van het inreisverbod wel degelijk bepaald rekening houdende met de concrete omstandigheden van het geval en er blijkt, rekening houdende met de voorgaande bespreking van het middel, niet dat het hierbij enige relevante omstandigheid ten onrechte niet in rekening heeft gebracht. Een disproportionaliteit tussen verzoekers persoonlijke belangen enerzijds en het algemene belang anderzijds wordt ook niet aannemelijk gemaakt.

Een miskennis van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.6. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert in zijn tweede en derde middel geen andere schending van een bepaling van het EVRM aan. Bovendien laat hij na om in zijn middelen de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM concreet uiteen te zetten. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

2.2.7. Waar verzoeker nog lijkt te willen verwijzen naar een schending van andere "*beginselen van behoorlijk bestuur*" stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel eveneens onontvankelijk is, daar het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.8. Het tweede en derde middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het hoger belang van het kind.

Hij onderbouwt zijn middel als volgt:

“1.

[...]

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder de feiten en naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste, tweede en derde middel, en de inhoud hiervan als hernomen dient te worden beschouwd.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

[...]

Artikel 8 EVRM behelst aldus het recht op een ongestoord familieleven.

In het licht van artikel 8 EVRM dient de overheid bij het nemen van de beslissing tot vrijheidsberoving, repatriëring en een daaraan gekoppeld inreisverbod het individueel belang af te wegen tegen het algemeen belang. De overheid zal dus bij het nemen van de beslissing rekening moeten houden met het bestaande familie -en gezinsleven.

De gemachtigde van de minister stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van art. 8 EVRM .

Verzoeker betwist dit.

2.GEZINSLEVEN

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven, in de zin van art. 8 EVRM een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

Het begrip gezin is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsstaten moet worden geïnterpreteerd, waar bij het niet gaat om een gezin de iure, maar een gezin de facto.

Het EHRM kiest niet voor een enge definitie van het begrip gezinsleven. Het is niet vereist dat relaties een juridische basis hebben. Wat telt, is het bestaan van sterke persoonlijke en emotionele relaties, die gestaafd worden door feitelijke omstandigheden.

Het begrip gezinsleven vereist aldus de aanwezigheid van nauwe persoonlijke banden.

Dat verzoeker een gezinsleven heeft wordt niet betwist:

“Betreffende zijn gezin in Spanje dient opgemerkt te worden dat er geen concrete onoverkomelijke hinderpalen konden teruggevonden worden in het administratief dossier van betrokkene die de voortzetting van zijn privé-en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders.”

De Belgische Staat beroept zich op de openbare orde om verzoeker te dwingen het grondgebied te verlaten en daaraan een inreisverbod van tien jaar te koppelen.

Conform de vaste rechtspraak van het EHRM dient in dergelijk geval in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vevat in artikel 8 E.V.R.M. enerzijds, en de openbare orde/strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

De uitwijziging en het daaraan gekoppelde inreisverbod van zes jaar betekent ontegensprekelijk een inmenging in het recht op gezinsleven van verzoeker.

“Bij zowel positieve als negatieve verplichtingen moeten de staten een eerlijke balans van het individu en het algemeen belang zien te vinden. Staten komen hierbij een beoordelingsvrijheid toe.”

Een dergelijke eerlijke en gerechtvaardigde belangenafweging werd in casu door de Belgische Staat geenszins gemaakt. Er blijkt enkel een concrete afweging gebeurt te zijn van het algemene belang van de Belgische Staat, maar er kan uit niets afgeleid worden dat er voor de verzoekende partij eveneens een concrete afweging werd gemaakt van diens individuele belangen en omstandigheden zoals vereist door artikel 8 EVRM.

De motivering “Bij bepaling van de duur wordt rekening gehouden met uw familiale omstandigheden.” is nietszeggend. Met welke familiale omstandigheden werd er dan rekening gehouden en in welke mate hebben zij meegespeeld?

3. ONGERECHTVAARDIGDE INMENGING

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsrange waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang “(EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel

primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu dient onderzocht te worden of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt dooreen dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53).

Dit vereist dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Conform de vaste rechtspraak van het EHRM dient in dergelijk geval in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 E.V.R.M. enerzijds, en de openbare orde/strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

Het is aldus de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis heeft om een juist evenwicht te behouden.

"Bij zowel positieve als negatieve verplichtingen moeten de staten een eerlijke balans van het individu en het algemeen belang zien te vinden. Staten komen hierbij een beoordelingsvrijheid toe. "

Er dient aldus een concreet onderzoek plaats te vinden door de overheid naar de mogelijke schending van artikel 8 EVRM. In casu dient te worden nagegaan of:

- Er een gezinsleven bestaat;

- EN

- Er een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven bestaat. Deze inmenging is slechts gerechtvaardigd indien:

 - o Ze voorzien is bij wet;

 - o Een legitiem doel nastreeft zoals bepaald in artikel 8.2e lid EVRM

 - o En noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

De noodzaak wordt op haar beurt ook afgetoetst aan drie criteria:

- Is er sprake van een dwingende sociale noodzaak?

- Is de maatregel/ het instrument pertinent, geschikt om het beoogde doel te bereiken?

- Is de maatregel evenredig, proportioneel om dit beoogde doel te bereiken?

9.

De bestreden beslissing werd genomen op basis van onderstaande beweegredenen:

[...]

De Belgische Staat spreekt dan wel over het feit dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan zijn persoonlijke -en gezinsbelangen, maar een eerlijke en gerechtvaardigde belangenafweging werd door de Belgische Staat nooit gemaakt.

De discussie spitst zich in onderhavige casus voornamelijk toe op de vraag of de inmenging van artikel 8 EVRM voldoet aan de vereiste van het noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. Dat er op heden sprake zou zijn van een dwingende sociale noodzaak, dewelke niet louter speculatief maar op actuele aanwezigheid dient beoordeeld te worden, kan de Belgische Staat niet zomaar stellen. Hoewel zij dit impliciet lijkt aan te nemen in haar bestreden beslissing.

De bestreden beslissing maakt melding van de begane feitelikheden en de veroordelingen van verzoeker. Zijn gedrag zou getuigen van een gebrek aan normbesef en zou getuigen van antisociale persoonlijkheidskenmerken. Zijn gedrag zou om die redenen de openbare orde schaden.

Er wordt enkel gekeken naar de veroordelingen in het verleden van verzoeker om diens huidig gedrag te beoordelen. Het kan toch niet zijn dat gebeurtenissen die tien jaar terug (!) in de tijd hebben plaatsgevonden, vandaag nog kunnen dienen om iemand zijn actueel gedrag te beoordelen én te oordelen dat hij tot op heden daarom een actueel gevaar vormt voor de samenleving.

Door te verwijzen naar het gedrag van verzoeker van 10 jaar geleden, negeert de Belgische Staat de vereiste van (onderzoek naar) de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde. Hoogstens verwijst de Belgische Staat naar het feit dat verzoeker mogelijks vroeger een gevaar zou hebben kunnen opleveren hebben.

Er is aldus niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het bedrag van verzoeker, wat duidelijk niet het geval is. Het is de Belgische Staat die hier faalt in haar bewijslast.

Het is niet aan verzoeker om te bewijzen dat hij geen gevaar vormt. Het is nét aan de Belgische Staat zelf om te bewijzen dat verzoeker een actueel gevaar vormt!

Bovendien heeft verzoeker de hem opgelegde straf uitgezeten.

Verzoeker beseft maar al te goed dat hij fouten heeft gemaakt en wenst dit niet meer te herhalen.

Verzoeker wordt door deze beslissing tot verlaten van het grondgebied om redenen van openbare orde

gekoppeld aan een reisverbod van maar liefst 10 jaar, opnieuw gestraft voor de feiten waarvoor hij reeds bestraffing heeft ondergaan.

De bestreden beslissing is dan ook verre van evenwichtig.

In haar beslissing houdt de gemachtigde van de Minister voor dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er in casu geen sprake zou zijn van art. 8 EVRM en dit in onderstaande bewoordingen:

[...]

In tegenstelling tot wat de gemachtigde van de Minister voorhoudt is er in casu wel degelijk een schending van art. 8 EVRM. Inderdaad het weze benadrukt dat:

- Verzoeker in 2006 aankwam in Spanje;
- Hij in 2008 mevrouw [E.G.] leerde kennen;
- Zij vervolgens een liefdesrelatie begonnen en dat zij begin 2009 samengingen wonen in Barcelona;
- Uit hun relatie twee kinderen werden geboren, [D.E.G.] op [2015] én [D.J.G.A.] op [2012] (stuk 3);
- De bijgevoegde foto'santonen dat er wel degelijk nauwe familiebanden en sociale relaties zijn in de zin van art. 8 EVRM (stuk 5)
- Dat mevrouw [E.G.] geldig verblijfsrecht heeft in Spanje evenals haar oudste zoon (stuk 2 en 4).
- Dat de jongste zoon zelfs de Spaanse nationaliteit heeft (stuk 4);
- Dat verzoeker een geldig verblijfsrecht had in Spanje, maar deze documenten verloren zijn gegaan bij overdracht van Duitsland naar België. Dat verzoeker eenvoudig opnieuw een geldig verblijfsrecht in Spanje kan verkrijgen, nu zijn familieleden allen een geldig verblijfsrecht hebben én zijn jongste zoon zelfs de Spaanse nationaliteit.
- Uit de verklaring van mevrouw [E.G.] blijkt ook dat zij wanneer verzoeker weer naar Spanje zou mogen komen hij gewoon zijn intrek zou nemen bij het gezin. Zo verklaarde zij (stuk 6):
"De ondergetekende, [K.R.E.G.], van Paraguayaanse nationaliteit, met Spaanse ID nr. [...], wordt hierbij aan wie het aangewezen is de heer [G.A.D.J.], een Chileens nationiteit, te melden met identiteitsbewijs [...], zal verblijven in mijn adres."
- Dat mevrouw [E.G.] vast werkt heeft en zijn twee kinderen alleen in Spanje naar school gaan en hun leven volledig in Spanje hebben opgebouwd. Zij niet zomaar mee kunnen verhuizen naar Chili, temeer nu er ook een inreisverbod van 10 jaar werd opgelegd.
- Verzoeker niets meer te zoeken heeft in Chili, dat zelfs zijn moeder inwoont bij mevrouw [E.G.] en zorgt voor haar kleinkinderen (stuk 5).

Een verwijdering met een inreisverbod van 10 jaar is een inbreuk op het gezinsleven van verzoeker, mevrouw [E.G.] én diens minderjarige kinderen.

De stelling "Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Een schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet aannemelijk gemaakt." is een al te gemakkelijke en onjuiste aanname. Er is geen sprake van een grensoverschrijdende relatie. Het gezin woonde immers al jaren samen in Spanje. Het is niet omdat verzoeker uit economische noodzaak zich naar België en/of Duitsland begaf om zijn gezin financieel te kunnen onderhouden, dat zij daarom een grensoverschrijdende relatie zouden hebben. Hij kwam tot tweemaal per maand terug om zijn gezin te zien en met hen samen te zijn.

Het grensoverschrijdende aspect wordt het gezin hier opgedrongen! Bijkomend is de situatie totaal verschillend wanneer verzoeker naar Chili zouden worden uitgewezen met een inreisverbod van 10 jaar. Dan zal verzoeker onmogelijk zijn gezin nog tweemaal per maand kunnen zien. De afstand Chili-Spanje is immers beduidend moeilijker te overbruggen, dan de afstand Duitsland-Spanje. Dit is zeker moeilijk in het geval van mevrouw [E.G.] wanneer zij deze lange reis dan nog eens zou moeten maken met haar twee kleine kinderen. Bovendien is ook de kostprijs van dergelijk vliegtuigticket erg hoog.

Uit de verklaring van mevrouw [E.G.] blijkt ook dat zij wanneer verzoeker weer naar Spanje zou mogen zoals voorheen weer zouden samenwonen. Zo verklaarde zij (stuk 6):

[...]

4. HOGER BELANG VAN DE KINDEREN

De overheid heeft nagelaten een grondig onderzoek te doen van de situatie.

Door de beslissing het grondgebied te verlaten zal de band die verzoeker opbouwde met zijn kinderen teniet gedaan worden. Het hoger belang in hoofde van de kinderen wordt door een uitwijzing niet gerespecteerd.

De minderjarige kinderen van verzoeker, hebben er belang bij hun vader te kennen, dat kan niet betwist worden. Zij willen ook bij hun vader zijn. Verzoeker wijst er bovendien op dat hij zijn kinderen steeds graag heeft gezien en correct heeft behandeld.

Het disproportionele karakter van de bestreden beslissing wordt frappanter wanneer men beseft dat verzoeker zijn rol als vader hem volledig uit handen wordt genomen gelet op het feit er ook een inreisverbod van maar liefst 10 jaar werd opgelegd. Door een bevel om het grondgebied te verlaten in samenhang met een inreisverbod van tien jaar, zal hij deze rol nooit kunnen opnemen en zullen de kinderen hun vader ook nooit leren kennen in deze opvoedende rol.

Ook het belang van de kinderen dreigt derhalve met de voeten getreden te worden ingeval de bestreden beslissing ten uitvoer zou worden gelegd. Ook aan hen wordt dan de facto een vader figuur ontzegd. Dat de bestreden maatregel een inmenging vormt staat aldus vast. Dat deze inmenging geoorloofd is, kan men bezwaarlijk hoog houden.

De stelling dat het eigen is aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt en dit geen hinderpaal is voor de voorzetting van zijn privé- en gezinsleven is niet correct. Deze beslissing gaat er aan voorbij dat verzoeker in Spanje samen met zijn gezin al vele jaren leefde én dat zij allen een geldig verblijfsrecht hadden. Verzoeker zijn land van herkomst heeft hem niets meer te bieden. Zijn familie woont in Spanje, niet in Chili.

Uit voorgaande volgt dat verzoekers recht op een privé- en gezinsleven geschonden wordt door de bestreden beslissing. Het is eerstens duidelijk dat de bestreden beslissing een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven zoals vervat in artikel 8 EVRM, vormt. Diepe en harmonieuze sociale en affectieve banden die verzoeker heeft geweven in Spanje sedert zijn aankomst worden op ernstige wijze verbroken door de uitvoering van de bestreden beslissing.

In diezelfde zin werd overigens meermaals in de rechtspraak geoordeeld:

- RvV n° 98.126 dd. 28 februari 2013:

[...]

- EHRM nr. 50435/99 dd. 31 januari 2006 (Rodrigues da Silva en Hoogkamer/ Nederland):

“De uitwijzing van de moeder zou belangrijke gevolgen hebben op haar familieleven met haar jong kind. Het is duidelijk in het hogere belang van de dochter dat de moeder in Nederland blijft. De economische welvaart van een land heeft niet de bovenhand op de rechten van verzoeksters op grond van artikel 8 EVRM, hoewel de moeder bij de geboorte van haar dochter zich in een onregelmatige situatie bevond in Nederland.”

- RvV n° 92 552 dd. 30.11.2012:

[...]

Bovenstaande rechtspraak bevestigt dat er in huidige casus een inbreuk werd gepleegd op artikel 8 EVRM en de bestreden beslissing dient te worden geschorst.

Verwerende partij was via de verklaringen van verzoeker op de hoogte van diens gezin- en familieleven in Spanje, waardoor zij dit dan ook in concreto diende te beoordelen op basis van een individueel onderzoek. Echter DVZ heeft in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met voornoemde elementen. DVZ heeft op geen enkele wijze een ernstig onderzoek gevoerd naar de mogelijke impact die een eventuele verwijdering zou hebben op het gezins- en familieleven van verzoeker.

Ieder redelijk denkend mens ziet nochtans onmiddellijk in dat de verzoekende partij en bij uitbreiding diens familie door de tenuitvoerlegging van de verwijderingsbeslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan ingevolge een inbreuk van art. 8 EVRM.

Verwerende partij heeft in haar overwegingen onterecht onvoldoende rekening gehouden met de gevolgen die verzoeker, mevrouw [E.G.] en diens minderjarige kinderen zullen ondergaan ingevolge een verwijdering.

Het moge duidelijk zijn dat verweerster in haar beslissing een onvoldoende afweging gemaakt heeft van de belangen van de staat aan de ene kant en de familiale belangen van verzoeker anderzijds.”

2.3.2. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dit wetsartikel erop is gericht te waarborgen dat het bestuur, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling handelt evenwel enkel over beslissingen tot verwijdering, terwijl een inreisverbod geen verwijdering inhoudt. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker zich in de voorliggende procedure dienstig kan beroepen op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie-, gezins- of privéleven en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn partner en twee minderjarige kinderen die in Spanje verblijven. Los van dit gezins- of familieleven worden geen concrete duurzame sociale of andere banden met België of Spanje aangetoond die als privéleven onder de bescherming kunnen vallen van artikel 8 van het EVRM.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt op lezing van de bestreden beslissing dat dit gezinsleven, naast het ernstig gevaar voor de openbare orde, wel degelijk mee in rekening is gebracht bij het opleggen van het inreisverbod voor tien jaar. Er wordt gemotiveerd als volgt:

"Tijdens dit interview verklaarde de betrokkene dat hij een relatie heeft met [E.G.K.R.] [°...]. Zij heeft de Paraguayaanse nationaliteit en verblijfsrecht in Spanje. Zij zou, samen met betrokkene, in Barcelona wonen. Samen met haar heeft betrokkene twee kinderen: [E.G.D.] [°2015] en [D.J.G.A.] [°2012]. In dit interview verklaart de betrokkene dan ook dat hij wenst terug te keren naar Spanje waar hij ook verblijfsrecht zou hebben. Echter, ondertekent betrokkene op 03.03.2020 een formulier om zijn wens uit te drukken om terug te keren naar Chili. Betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorrecht" die werd ingevuld in het bijzijn van de migratieambtenaar op 03.03.2020, dat hij sinds 2017 in België verblijft en dat hij werd overgedragen aan België door Duitsland, dat hij zijn identiteitsdocumenten in Duitsland verloren is en dat hij niet lijdt aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Voorts verklaarde hij toen geen duurzame relatie, familie en of minderjarige kinderen in België te hebben. Ook verklaarde betrokkene dat hij geen redenen heeft om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Het administratief dossier van betrokkene bevat dan ook geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Betreffende zijn gezin in Spanje dient opgemerkt te worden dat er geen concrete onoverkomelijke hinderpalen konden teruggevonden worden in het administratief dossier van betrokkene die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Een schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet aannemelijk gemaakt."

De genomen beslissing en het door verzoeker ingeroepen gezinsleven zijn bijgevolg getoetst aan artikel 8 van het EVRM. Er wordt wel degelijk uiteengezet waarom verzoekers recht op eerbiediging van het gezinsleven niet wordt geschonden door de bestreden beslissing. De motivering reflecteert een belangenafweging in het licht van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven. Verweerder is van mening dat verzoekers gezins- of familiale belangen niet disproportioneel worden benadeeld door de bestreden beslissing, nu geen concrete en onoverkomelijke hinderpalen blijken voor de verderzetting van het privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders. Hij stelt dat het eigen is aan grensoverschrijdende relaties dat een van de beide partners zich buiten het oorspronkelijke land van herkomst bevindt. Deze motivering is niet 'nietszeggend'.

In zoverre verzoeker betoogt dat er sprake is van een ongerechtvaardigde inmenging in zijn gezinsleven of nog dat de doorgevoerde belangenafweging niet toereikend is, wijst de Raad op wat volgt.

Er moet allereerst worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan een recht op verblijf dat verzoeker geniet. Verzoekers situatie is eerder gelijk te stellen met een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van het betrokken individu en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door dit verdragsartikel worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Er werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet kan overtuigen dat verweerder in zijn geval ten onrechte of op kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat er sprake is van een grensoverschrijdende relatie. Verzoeker maakte een bewuste keuze om in een ander land dan Spanje in een '*inkomen*' te voorzien. Er wordt verwezen naar de eerdere bespreking hieromtrent.

Verder moet andermaal worden vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijft actuele gegevens naar voor te brengen inzake zijn huidige gezinssituatie. De voorgelegde foto's zijn ongedateerd en zeker de foto's waarop ook verzoeker zou moeten staan afgebeeld lijken reeds te dateren van enige tijd geleden. De voorgelegde verklaring van de partner dateert verder reeds uit 2017 en is dus ook allesbehalve recent. Er ligt geen actuele verklaring van de partner voor dat verzoeker opnieuw kan gaan inwonen bij haar en de kinderen. Verzoeker toont ook niet concreet aan dat hij voorafgaand aan het uitzitten van zijn gevangenisstraf in België meerdere keren per maand terugreisde naar zijn gezin in Spanje en evenmin dat hij sinds zijn verblijf in de gevangenis in België, dit is sinds 2017, nog persoonlijke contacten heeft gehad met zijn echtgenote en kinderen of dat deze hem bezochten in België. Verzoeker erkent daarnaast dat zijn Spaanse verblijfskaart niet langer geldig is, maar geeft niet aan vervolgens contact te hebben gezocht met de Spaanse autoriteiten voor een hernieuwing van zijn verblijfskaart, zoals van hem toch mocht worden verwacht indien hij zijn gezinsbelangen in Spanje wenste veilig te stellen. Verzoeker opteerde integendeel voor een vrijwillige terugkeer naar Chili.

In geen geval toont verzoeker aan dat de relatie zoals hij deze de voorbije jaren nog had met zijn gezin, niet op een gelijkwaardige wijze kan worden beleefd na zijn terugkeer naar Chili. Hij toont niet concreet aan dat zijn partner en de kinderen hem niet op regelmatige tijdstippen kunnen komen bezoeken in Chili. Verzoekers beweringen dat zijn gezinsleden hem niet kunnen opzoeken in Chili, omwille van financiële redenen of omwille van de jonge leeftijd van de kinderen, worden niet concreet aannemelijk gemaakt. Verder zijn contacten via de moderne communicatiemiddelen steeds mogelijk. Verzoeker toont daarnaast evenmin aan dat er voor zijn gezinsleden in Spanje concrete en onoverkomelijke hinderpalen bestaan om hem langdurig te vervoegen in Chili of samen te verblijven in een ander land. Verzoeker toont niet met concrete bewijselementen aan dat zijn partner vast werk heeft in Spanje, zodat op deze grond geen concrete hinderpaal blijkt. Het enkele gegeven van het werken in een bepaald land kan bovendien ook nog niet volstaan om aan te tonen dat het verderzetten van het gezinsleven niet in redelijkheid mogelijk is in een ander land. Het louter zeer algemeen opmerken dat de kinderen in Spanje naar school gaan en daar hun leven hebben opgebouwd, kan evenmin volstaan om aannemelijk te kunnen maken dat het privé- en gezinsleven niet redelijkerwijze evenzeer kan worden verdergezet in Chili.

Verzoeker geeft nog aan dat hij niemand meer heeft in Chili, nu zelfs zijn moeder in Spanje zou wonen en zou zorgen voor haar kleinkinderen. Het louter voorleggen van een niet-gedateerde foto waarop – naar men beweert – de (groot)moeder met haar kleinkinderen in Spanje staat, toont geenszins aan dat de moeder van verzoeker actueel in Spanje verblijft en voor haar kleinkinderen zorgt. Andermaal komt verzoeker niet verder dan blote beweringen die niet worden onderbouwd met overtuigende en voldoende actuele bewijselementen.

De Raad merkt daarenboven op dat de bestreden beslissing verzoeker als dusdanig niet verhindert om een aanvraag in te dienen bij de Spaanse autoriteiten om alsnog de toelating te krijgen om opnieuw zijn gezin in Spanje te vervoegen. Hij geeft zelf ook aan dat hij *‘eenvoudig opnieuw een geldig verblijfsrecht in Spanje kan verkrijgen’*. Bovendien wordt in de bestreden beslissing duidelijk gesteld dat *“Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België”*. Aldus houdt de thans bestreden beslissing geen verbod in voor andere lidstaten om verzoeker alsnog een verblijfstitel af te geven voor hun grondgebied. In dit kader dient er tevens op te worden gewezen dat verzoeker een aanvraag kan indienen op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet om het inreisverbod te laten opheffen of opschorten op grond van humanitaire redenen.

Verzoeker wijst nog op het hoger belang van zijn minderjarige kinderen. Hij betoogt dat de bestreden beslissing zijn kinderen een vaderfiguur ontnemt.

De Raad benadrukt in dit verband dat, hoewel het belang van het kind primordiaal is, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker met betrekking tot de belangen van zijn kinderen er volledig aan voorbij gaat dat, volgens zijn eigen verklaringen, de kinderen reeds jaren verblijven bij hun moeder, die de primaire zorgverstrekker is, terwijl hij er zelf voor heeft gekozen om gescheiden te leven van zijn gezin omwille van economische redenen. Bijgevolg is de voorliggende situatie niet dezelfde als deze in het aangehaalde arrest Rodrigues da Silva en Hoogkamer van het EHRM. Bovendien blijkt niet dat verzoeker tijdens zijn jarenlange opsluiting in België bezoek kreeg van zijn gezin. Waar verzoeker stelt dat zijn kinderen bij hem willen zijn, is dit niet meer dan een blote bewering die niet wordt onderbouwd met een concreet begin van bewijs. Voor zover er nog contacten zijn, blijkt niet dat deze niet op een gelijkwaardige wijze mogelijk blijven indien verzoeker verblijft in zijn herkomstland Chili, door regelmatige bezoeken en de moderne communicatiemiddelen. Daarnaast blijkt evenmin dat, zoals reeds werd vastgesteld, de partner en kinderen verzoeker niet langdurig kunnen vergezellen naar Chili en aldaar hun privé- en gezinsleven samen kunnen verderzetten. Verzoeker toont niet concreet aan dat een van deze opties de belangen van de kinderen noemenswaardig zou miskennen of in strijd zou zijn met hun hoger belang. Hij maakt geenszins concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de banden met zijn kinderen teniet worden gedaan, dat de kinderen het recht wordt ontnomen om hun vader te kennen of dat hij zijn rol als vader niet kan opnemen. Er dient verder nogmaals op te worden gewezen dat de bestreden beslissing ook niet uitsluit dat verzoeker alsnog een nieuwe verblijfsvergunning verkrijgt van de Spaanse autoriteiten.

De Raad benadrukt dat verweerder het ingeroepen gezinsleven heeft afgewogen ten opzichte van verzoekers persoonlijke gedragingen, die, zoals blijkt uit de besprekingen van de voorgaande middelen, een ernstige bedreiging vormen voor de openbare orde. Verzoeker brengt in zijn vierde middel geen concrete elementen naar voor die alsnog nopen tot een andere beoordeling inzake de ernstige bedreiging voor de openbare orde. Verzoeker houdt onterecht voor dat de bestreden beslissing een bijkomende “*straf*” is en dus onevenredig. Het betreft enkel een bestuurlijke maatregel die verweerder in toepassing van de Vreemdelingenwet kon nemen. Er kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat verzoeker ernstige misdrijven heeft gepleegd en dat verweerder hierdoor van oordeel was dat zijn persoonlijke belangen niet opwegen tegen het belang van de Staat om de openbare orde te vrijwaren.

De Raad stelt vast dat verzoeker in gebreke blijft om concrete elementen inzake zijn actuele gezins-situatie met zijn gezinsleden in Spanje naar voor te brengen die ten onrechte niet in rekening zijn gebracht of die maken dat de doorgevoerde belangenafweging of genomen beslissing disproportioneel is.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het ten slotte volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem geciteerde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het hoger belang van het kind wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aannemelijk gemaakt.

2.3.4. Verzoeker licht verder niet concreet toe waarom de bestreden beslissing in strijd is met artikel 12 van het EVRM. Er blijkt niet dat deze beslissing hem verhindert om te huwen of een gezin te stichten.

2.3.5. Een schending van de materiële motiveringsplicht in samenhang met de artikelen 8 en 12 van het EVRM blijkt evenmin. Verzoeker toont niet aan dat het bestreden inreisverbod is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

2.3.6. Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS